

[Ellemann-Jensen]

som der jo lægges op til i dette forslag om motiveret dagsorden, så vi kan ikke stemme for dette forslag.

Palle Simonsen (KF):

Det mest aktuelle grundlag, vi har for debatten her i dag, er jo unægtelig det økonomiske sekretariats rapport, altså rapporten, som jeg går ud fra regeringen selv står bag. Når vi ser på konklusionerne i denne rapport, er der i hvert fald én ting, der for os står som det afgørende for både de kortsigtede og de langsigtede løsninger, og det er den konklusion, der siger, at regeringens målsætning, et betalingsbalanceunderskud på 6½ mia kr. i 1979, nu vil udvikle sig til 8 mia kr., vel at mærke forudsat – og det næste er jo det vigtige – at der ikke bliver tale om lønstigninger ud over 8 pct. i det følgende overenskomstår. Det, som man også må hæfte sig ved, er, at der vel nok kommer olieprisstigninger oven i disse beregninger, hvilket gør billedet endnu mere broget.

Det er derfor med visse bange anelser, at man må se på, hvilke muligheder der bliver for at løse de balanceproblemer, som finansministeren taler om. Finansministeren sagde i sin tale til afslutning, at nu drejer det sig om at genskabe balancen i dansk økonomi. Jeg husker snart ikke, hvor mange gange der er afsluttet taler i denne sal med denne sætning, hvor mange gange det har været inkorporeret i politiske forlig, og alligevel er det, som om vi har fjernet os mere og mere fra målsætningen: at genskabe balancen.

Vi har sagt det før, og vi vil gerne gentage nu, at der ikke er nemme løsninger på dette problem. På ét punkt er vi enige med finansministeren, nemlig i, at fremskridtspartiets mirakelkure ikke har nogen mulighed for at løse disse problemer. Det er et spørgsmål om, at man søger at tage håndfast på dem, men jeg må til gengæld sige over for min konstatering i forhold til fremskridtspartiet, at det også er så som så med regeringens styrke til at formå at løse disse problemer.

Det er klart, at der i denne debat er en række punkter, som man må gå ind på, først og fremmest hvordan den aktuelle overenskomstsituation vil udvikle sig. Det er jo ikke så overraskende, at finansministeren i dag kommer og siger, at man i denne specielle situation ikke kan sige noget om, hvordan

det vil udvikle sig, og at det nok ikke er klogt at sige for meget.

Det er naturligvis rigtigt, når vi nu er kommet i den situation, men vi finder, at det er meget beklageligt, at regeringen har bragt sig i den situation, at det ikke var muligt på et tidligt tidspunkt gennem trepartsforhandlinger at nå frem til en løsning af forhandlingerne. Finansministeren siger i sin redegørelse i dag:

»Samtidig er regeringen rede til at forsøge at bidrage til en løsning på arbejdsmarkedet ved sin tilrettelæggelse af den økonomiske politik.«

Ja, det er sandelig lidt sent.

Var det i virkeligheden ikke også regeringens målsætning, da den blev etableret for et halvt år siden, at man havde forestillet sig at nå frem til et oplæg til arbejdsmarkedets parter, inden vi nåede så langt som nu? Forslaget om forlængelse af prisstoploven er vel egentlig det bedste argument for, at regeringen havde forestillet sig noget andet. Regeringen vidste jo godt, at denne prisstoplovgivning udløb et par dage før, at nye overenskomster skulle træde i kraft. Man må have forestillet sig dengang, at man kunne få noget ud af en økonomisk politik, som man kunne forhandle med arbejdsmarkedets parter. Nu står man i en fastlåst situation, og vi må med spænding se frem til, hvad det er her, 5 minutter i 12, at regeringen ønsker at lægge op.

Det, der gør denne situation alvorlig, er jo igen de 8 pct.s lønstigning som det maksimale som baggrund for, at betalingsbalanceunderskuddet »kun« bliver 8 mia kr. i 1979. Hvordan vil regeringen i virkeligheden opnå, at lønstigningerne alt i alt ikke bliver mere end 8 pct.? Det vil sige, at det er dyrtidsportioner, det er lønglidninger, og det er overenskomststigninger. Det står for os klart, at hvad overenskomsterne angår, er der ikke plads til andet maksimalt end en nulløsning, og vi må henstille stærkt til regeringen, at den fører sin politik ud fra de samme retningsslinjer.

Men det, man så spørger om, er: selv om der kommer en nulløsning ved overenskomstforhandlingerne, hvordan vil regeringen så kunne nå frem til, at lønningerne ikke stiger mere end 8 pct.? Der er opsparet dyrtidsportioner, og der er en lønglidning.